

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5621201321
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2022:5621201321.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu O. G., nar. XX. X. XXXX, bytom Š. X, X. proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, o zaplatenie 5.684 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 2.684 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.684 eur od 11. 1. 2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnom rozsahu žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou z 15. 4. 2021, doručenu na tunajší súd 18. 5. 2021 sa domáhal žalobca rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 5.600 eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy od 11. 1. 2021 do zaplatenia. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že žiada o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. : ORP-314/VYS-RK-2017, keď uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia žalobcovi z 20. 7. 2018, a následným vedením trestného stíhania voči jeho osobe mu bola spôsobená majetková ujma - škoda (trovy právneho zastúpenia, náklady na žalobcom spotrebované pohonné hmoty a amortizácia jeho vozidla), a nemajetková ujma (narušenie rodinných vzťahov, zníženie dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti.) Proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie žalobca podal sťažnosť, avšak táto bola prokurátorom zamietnutá. Trestné konanie sa skončilo uznesením o zastavení trestného stíhania zo 16. 10. 2019. Pred podaním tejto žaloby podal žalobca žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo vnútra SR, ktoré jeho žiadosť postúpilo Generálnej prokuratúre SR, avšak táto na jeho žiadosť odpovedala tak, že uplatnený nárok neuspokojí ani sčasti. Trestným stíhaním bola žalobcovi spôsobená majetková ujma (škoda) spočívajúca v trovách právneho zastúpenia vo výške 1.500 eur (za úkony prevzatia zastúpenia, vypracovania a podania sťažnosti a 17 úkonov účasti na výsluchu svedkov a obvineného, s hotovými výdavkami a náhradou za stratu času) a tiež spočívajúca v nákladoch na žalobcom spotrebované pohonné hmoty a amortizáciu vozidla žalobcu vo výške 100 eur, vzniknuté v súvislosti s používaním jeho vozidla na cesty na výsluchu a späť, ako aj na cesty k jeho právnenému zástupcovi a späť (z miesta jeho trvalého pobytu), čo predstavovalo zhruba 300 km. Trestným stíhaním však bola žalobcovi spôsobená aj nemajetková ujma, a to vzhľadom na to, že počas obdobia, keď bolo voči nemu vedené trestné stíhanie mal sťažený obvyklý spôsob života, vypočúvali všetkých členov jeho rodiny, vrátane vtedy maloletého dieťaťa, susedov a iných jemu blízkych osôb. Tiež bola porušená žalobcova fyzická integrita, nakoľko mu boli odobraté vzorky biologického materiálu, daktyloskopické odtlačky. Ďalej bola v jeho obydli (v byte a v pivničných priestoroch) vykonaná

domová prehliadka, čím bolo dotknuté jeho právo na súkromie a na nedotknuteľnosť obydľia. Právo na jeho súkromie bolo tiež porušené v dôsledku lustrovania jeho bankových účtov. Narušeného však bolo aj jeho právo na ochranu dobrého mena a povesti, a to tým, že vo viacerých návrhoch, podnetoch a rozhodnutiach sa nachádzali nepravdivé tvrdenia o jeho osobe ako napr. že : „osoba O. G. má záľubu v kupovaní a predaji strelných zbraní“. Vzhľadom na uvedené okolnosti, ako aj vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, ktoré trvalo vyše dvoch rokov, žalobca navrhol, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie náhrady škody vo výške 1.600 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur, teda spolu sumu 5.600 eur. Žalobca si tiež uplatnil nárok na zákonné úroky z omeškania zo žalovanej sumy za obdobie od 11. 1. 2021 do zaplatenia. Žalobca pritom poukazoval na viaceré súdne rozhodnutia, o ktoré opieral svoj právny názor, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život stíhanej osoby a už samotný fakt trestného konania je záťažou pre obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým viac pokiaľ sa jedná o obvinenie nepravdivé, čo sa neskoršie potvrdí právoplatným rozhodnutím o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad spáchania trestného činu obvineným. Zodpovednosť štátu je daná aj v prípade, ak nedošlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože uznesenie o zastavení trestného stíhania (z vyššie uvedených dôvodov) má rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Podstata nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy sa neviaže v týchto prípadoch na správnosť, resp. nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej právnej úpravy, a to úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia má potom aj právoplatné uznesenie o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody, pre ktoré došlo k zastaveniu trestného stíhania vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že tak trestné stíhanie voči nemu ani nemalo byť začaté. Žalobca poukázal na rozhodnutie, v zmysle ktorého aj neprimeraná dĺžka konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy sa v tomto ohľade nevyžadujú, teda že táto nemajetková ujma sa nepreukazuje a vzniká samotným porušením základných práv a slobôd na primeranú dĺžku konania, a iba v celkom výnimočných prípadoch sa nepriznáva zadostučinenie za túto nemajetkovú ujmu v peniazoch.

Podaním z 1. 6. 2021, doručeným na tunajší súd 4. 6. 2021 žalobca upresnil, že za žalovaného považuje štát (Slovenskú republiku), za ktorý koná Generálna prokuratúra SR, pričom poznamenal, že uvedené už jasne vyplýva aj z prvej strany jeho žaloby, kde to v jej texte uviedol.

Vo vyjadrení k žalobe z 2. 9. 2021, doručenom na tunajší súd 6. 9. 2021 žalovaná uviedla, že s uplatneným nárokom nesúhlasí v celom rozsahu, pričom predovšetkým namietla správnosť a tým aj zákonnosť určenia orgánu konajúceho v tejto veci v mene žalovanej, kedy orgánom konajúcim v mene štátu správne malo byť Ministerstvo vnútra SR, a nie Generálna prokuratúra SR, a poukázal pritom na obsah prípisu tunajšieho súdu v inej právnej veci sp. zn. : 11C/20/2017 z 11. 10. 2017, v ktorom sa súd zákonným spôsobom vysporiadal s otázkou, ktorý orgán je oprávnený v intenciách § 4 zákona o zodpovednosti za škodu, zastupovať štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným postupom alebo nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. V tejto súvislosti žalovaná poznamenala, že obvinenie bolo žalobcovi vznesené uznesením z 20. 7. 2018, sp. zn. : ORP-314/VYS-RK-2017 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku, pričom ho vzniesol vyšetrovateľ PZ Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície v Ružomberku, a to pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 300/2005 Z.z. Toto rozhodnutie bolo obvinenému doručené 16. 8. 2018, pričom žalobca proti nemu podal 20. 8. 2018 sťažnosť. O tejto sťažnosti (po doplnení jej dôvodov) bolo rozhodnuté tak, že sťažnosť bola prokurátorkou ako nedôvodná zamietnutá. Neskôr, na základe príkazu námestníka Krajskej prokurátorky v Žiline z 22. 2. 2019, bola predmetná vec žalobcu prikázaná na ďalší výkon prokurátorského dozoru v prípravnom konaní Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš. Po vykonanom dokazovaní, 16. 10. 2019 (s vyznačením doložky právoplatnosti a vykonateľnosti k 28. 10. 2019) prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie žalobcu s konštatovaním, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z uvedeného (s poukazom na § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov) tak žalovaná vyvodzovala záver, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom oprávneným (podľa § 4 ods.

1 písm. f) zákona o zodpovednosti za škodu) konať v predmetnej veci za Slovenskú republiku, ale že týmto orgánom je Ministerstvo vnútra SR. Ministerstvo vnútra SR je výlučne oprávnené zastupovať štát v predmetnej veci, pretože jeho zamestnanec v osobe vyšetrovateľa PZ vydal nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia, a keďže ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod. 1. zákona o zodpovednosti za škodu ustanovuje požiadavky na vylúčenie Ministerstva vnútra SR ako orgánu konajúceho v mene štátu kumulatívne, tak hoci prokurátorka Okresnej prokuratúry v Ružomberku uznesením z 8. 10. 2018 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) sťažnosť žalobcu voči vzneseniu obvinenia zamietla, súčasne však v jeho trestnej veci nikdy nedošlo k podaniu obžaloby, ktorá skutočnosť potom nemôže v právnom štáte viesť k úspechu žalobcu v tejto veci. Pre prípad, že by sa súd s argumentáciou žalovanej ohľadne orgánu oprávneného konať v jej mene nestotožnil, namietla, že žalobcom uplatnený nárok neuznáva v celom rozsahu, pričom poukázala na to, že žalobca je povinný oprávnenosť a dôvodnosť uplatnených nárokov preukázať. Z obsahu žaloby a ani z jej príloh nie je pritom možné ustáliť akým spôsobom a na akom právnom základe žalobca dospel k záveru, že na trovy svojej obhajoby v trestnom konaní, vynaložil práve sumu peňažných prostriedkov vo výške 1.500 eur, resp. 1.600 eur, pričom v tomto smere osobitne namietla požiadavku úhrady vo výške 100 eur titulom amortizácie motorového vozidla používaného obhajcom žalobcu, nakoľko amortizácia vozidla našla svoje vyjadrenie v trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní ako celku. Vzhľadom na absenciu uvedenia konkrétnych úkonov trestného konania, na ktorých sa žalobcom zvolený zástupca zúčastnil, žalovaná sa nemôže vyjadriť k dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu trov právneho zastúpenia. Taktiež žalovaná poukázala na to, že doteraz nie je preukázané, či trovy obhajoby boli zástupcovi v trestnom konaní (O.. O. D.) vôbec zaplatené, a ak áno, v akej výške a kedy sa tak stalo. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť titulom vedenia trestného stíhania v uplatnenej výške 4.000 eur, žalovaná podrobne odkázala na obsah prípisu Generálnej prokuratúry SR z 19. 1. 2021, kde sa reagovalo na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalobcu. Následne žalovaná poukázala na to, že k zastaveniu trestného stíhania žalobcu došlo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného zákona (skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci), pričom tento záver bol vyvolaný dôkaznou núdzou, avšak doposiaľ nebolo žiadnym príslušným orgánom vyslovené, že by sa skutok nestal alebo že by ho nespáchal žalobca. Žalovaná tiež upozornila na osobitosť trestnej veci žalobcu, v rámci ktorej mu bolo pôvodne kladené za vinu obchodovanie s vecami majúcimi pôvod v trestnej činnosti iných osôb, než samotného žalobcu. Dôkazná núdza na strane orgánov činných v trestnom konaní vedúca prokurátora k zastaveniu trestného stíhania spočívala v tom, že pre nedostatky v prípravnom konaní vyvolané konajúcim vyšetrovateľom PZ sa nepodarilo žalobcovi preukázať manipuláciu s kradnutými vecami, hoci tieto boli pri prehliadke iných priestorov a pozemkov vykonané v mieste trvalého pobytu žalobcu nájdené. Podozrenie, že by s kradnutými huteľnými vecami mal obchodovať práve žalobca, pritom vyplynulo z viacerých dôkazných prostriedkov s tým, že v časti bolo vykonaným dokazovaním aj potvrdené. Nakoľko však predovšetkým svedkovia, ktorí pôvodne žalobcu v trestnej činnosti usvedčovali dodatočne zmenili svoje výpovede, resp. využili svoje zákonné právo a vo veci nevypovedali, žalobcovi sa nepodarilo v zákonom požadovanom rozsahu preukázať vedomosť o tom, že obchodoval s kradnutými huteľnými vecami. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla súdu, aby žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol prípadne, aby vo veci ďalej konal výlučne s Ministerstvom vnútra SR ako orgánom, ktorý je vzhľadom na § 4 ods. 1 písm. b) bod. 1. zákona o zodpovednosti za škodu výlučne oprávneným a povinným zastupovať štát v predmetnej veci.

V replike z 22. 9 2021, doručenej na tunajší súd 27. 9. 2021 žalobca uviedol, že ponecháva na súd, s kým bude v tomto konaní ako s orgánom, ktorý má konať v mene žalovanej pokračovať, avšak poukázal na to, že Generálna prokuratúra SR nesprávnosť jej označenia ako orgánu konajúceho v mene štátu (v rámci konania o predbežnom prerokovaní jeho žiadosti) nijako nenamietala. Jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola pôvodne adresovaná Ministerstvu vnútra SR, avšak toto jeho žiadosť postúpilo na Generálnu prokuratúru SR. Napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje pomerne jasné kritériá na určenie orgánu, ktorý má konať v mene štátu, v niektorých prípadoch nie je jednoduché tento orgán identifikovať, avšak táto skutočnosť nemôže byť na jeho ujmu. Pokiaľ osoba, ktorá sa na súde domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu označí v žalobe ako žalovaného štát, t.j. Slovenskú republiku, ale uvedie nesprávny orgán, ktorý má v mene štátu konať, je vecou súdu, aby si urobil záver o tom, ktorý orgán má v mene štátu konať v súlade so zákonom č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov. Nesprávne označenie orgánu, ktorý má v mene štátu konať nemôže byť na ujmu žalobcovi a nemôže viesť k zamietnutiu žaloby. Otázka, ktorý orgán štátu má konať v mene štátu nie je otázkou pasívnej vecnej legitímácie, ktorá by odôvodňovala zamietnutie žaloby, pričom žalobca poukázal na viaceré súdneho rozhodnutia, ktoré majú jeho právny názor podporovať. K

otázke vyčíslenia trov obhajoby v trestnom konaní uviedol, že zvolenému právnenému zástupcovi zaplatil v hotovosti 1.500 eur a na preukázanie tohto tvrdenia ako dôkaz sľúbil predložiť doklad o zaplatení. Napriek tomu, že už v žalobe dostatočne presne uviedol úkony trestného konania, ktorých sa týka nárok na náhradu trov právneho zastúpenia spresnil tieto úkony trestného konania, na ktorých sa zúčastnil jeho zvolený obhajca, keď uviedol, že išlo o nasledovné úkony : prevzatie zastúpenia 30. 8. 2018, vypracovanie a podanie sťažnosti 30. 8. 2018, výsluch obvineného 23. 10. 2018, výsluch svedka 23. 10. 2018, výsluch svedka 23. 10. 2018, výsluch svedka 25. 10. 2018, výsluch svedka 25. 10. 2018, výsluch svedka 25. 10. 2018, výsluch svedka 5. 11. 2018, výsluch svedka 10. 12. 2018, výsluch svedka 11. 12. 2018, výsluch svedka 18. 12. 2018, výsluch svedka 18. 12. 2018, pričom poukázal na to, že tieto výsluchy sú uvedené aj v príslušnom trestnom spise. Pokiaľ ide o amortizáciu vozidla použitého na cestu na výsluchy a na porady s obhajcom žalobca zdôraznil, že tieto nesubsumoval pod trovy právneho zastúpenia, ale pod svoju inú majetkovú škodu, ktorá mu vznikla, pričom pod sumu 100 eur zahrnul aj náklady na pohonné hmoty, teda nielen amortizáciu vozidla, tak ako to aj jasne uviedol v žalobe. Čo sa týka nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na to, že nie je relevantné z akého dôvodu došlo k zastaveniu trestného stíhania, pričom on od začiatku trestného stíhania tvrdil svoju nevinu. Nesúhlasil s tvrdeniami žalovanej, že svedkovia zmenili v priebehu konania svoje výpovede (vyplýva to aj z trestného spisu.) Počas celého trestného konania tvrdil, že obvinenia voči nemu boli vyšpekulované a nepravdivé. Trestného stíhania bolo začaté na základe klamlivých informácií o jeho osobe. V ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov je uvedené, kedy právo na náhradu škody nevznikne, a to ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený alebo, ktorý ho podľa očakávania postihne alebo že o skutku obvineného už bolo rozhodnuté iným orgánom disciplinárne, kárne alebo cudzozemským súdom, resp. cudzozemským úradom a toto rozhodnutie je možné považovať za dostačujúce alebo ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie bolo zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, resp. ak po právoplatnosti rozhodnutia, zanikla trestnosť činu alebo ak medzinárodná zmluva, či amnestia prezidenta nedovoľuje trestné stíhanie, resp. čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejšie trestný. Avšak v tomto prípade sa nejednalo ani o jednu z vyššie spomenutých situácií. Žalobca na záver repliky vyhlásil, že preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, a to existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody a vznik nemajetkovej ujmy, ako aj príčinnú súvislosť medzi uznesením o vznesení obvinenia a vznikom tejto škody, resp. nemajetkovej ujmy.

V podaní zo 4. 10. 2021, doručenom na tunajší súd 6. 10. 2021 žalobca (okrem oznámenie o dodatočnom pripojení dôkazov o niektorých svojich skutkových tvrdeniach z repliky) s prihliadnutím na obsah týchto pripojených listín tiež dodatočne spresnil, že jeho trovy obhajoby v predmetnom trestnom konaní spolu predstavovali 1.584 eur.

V duplike z 15. 11. 2021, doručenej na tunajší súd 16. 11. 2021 žalovaná vyhlásila, že žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu škody neuznáva v celom rozsahu. Zákon pojem nezákonné rozhodnutie výslovne nedefinuje. Podľa právnej teórie sa za nezákonné rozhodnutie považuje také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom SR alebo záväzkami SR vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu SR z 13. 11. 2013, sp. zn. : ÚS 163/2013, z ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia na vydanie, ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Takisto poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Laverchov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08), v ktorej ESLP poukázal na to, že skutočnosť, že bol sťažovateľ v prejednávanej veci zbavený obžaloby samo o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku chybné. Takisto z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30. 6. 2008, sp. zn. : Cdo 201/2007 podľa nej vyplynulo, že nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činné v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona, a na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby. Takisto z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. : I. ÚS 548/2012 vyplýva, že je vždy nutné prihliadať na okolnosti prípadu, pričom nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nie je automaticky možné odvodiť od výsledku

trestného konania. Zodpovednosť za škodu podľa § 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov je daná ak sú splnené kumulatívne všetky zákonné podmienky, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom v žalovanej veci hneď prvý z uvedených obligatórnych zákonných predpoklad, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia absentuje. Vzhľadom na uvedené, navrhla žalovaná žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú.

Na pojednávaní 10. 2. 2022 žalobca k nemajetkovej uviedol, že keď prišla polícia na domovú prehliadku tak 10 až 11 hodín nejedol a nepil. Po domovej prehliadke na druhý deň, keď šiel robiť poriadok do pivnice, tak si vytkol členok, pretože policajti nahádzali všetko na jednu kopy a on stúpil na jeden predmet. Na domovú prehliadku prišlo 14 policajtov do dvojizbového bytu, kde boli 4 ľudia a potkýnali sa tam o seba. Vyšetrovateľ si vymyslel obvinenie, že má záľubu v kupovaní a predávaní zbraní. Vyšetrovateľ nezákonne posielal predvolania, ktoré mali byť 18 dní na pošte, ale on ich poslal tak, aby mohli policajti chodiť do školy za jeho deťmi. Svedčili proti nemu dvaja drogovzo závislí ľudia, pričom jeden z nich bol už v minulosti na dvoch súdoch uznávaný ako nedôveryhodný svedok. Týchto dvoch svedkov nahovorili operatívci z Kriminálnej polície z Ružomberka. Domová prehliadka bola nezákonná, pretože prokurátorka povolila dva pivničné priestory a oni prehľadávali 4 pivničné priestory. Odmietol pritom, že v jeho pivniciach sa našli kradnuté veci. Kriminálna polícia sa bola pýtať dvoch, okolo 80 ročných žien u žalobcu v bytovke, či vlastní nejaké pivnice. Tie ženy im povedali, že ony nevedia ani kde majú svoje pivnice. Vyšetrovateľ bol nezákonne vypočúvať svedka, neupovedomil pritom žalobcu o tomto výsluchu, ani jeho právneho zástupcu. Žalobca bol v bytovke považovaný za slušného človeka, ktorý pomáha ľuďom. Teraz na neho ľudia pozerajú ako na kriminálnika. Sem tam v minulosti predával nejaké veci, ktoré kúpil aj cez internet, odvtedy ako mal trestné stíhanie sa už bál tri roky niečo na internete predať. Súhlasí s predbežným právnym posúdením súdu, že náhrada nemajetkovej ujmy má byť 1.000 eur plus náhrada trov právneho zastúpenia. Na pojednávaní tiež spresnil, že úrok z omeškania si uplatňuje v úrokovej sadzbe 5 % ročne a pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia trval na svojom doplnujúcom podaní k replike, v ktorom spresnil, že za trovy obhajoby dokopy zaplatil 1.584 eur (a nie ako rámcovo pôvodne tvrdil 1.500 eur.)

Na pojednávaní 10. 2. 2022 žalovaná uviedla, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich písomných vyjadrení z 2. 9. 2021, č. k. : 2 Pc/3/21/5505 - 2 a z 15. 11. 2021, č. k. : 2 Pc/3/21/5505 - 5, pričom tieto doplnila, keď poukázala na skutočnosť, že podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.Z. nepovažuje Generálnu prokuratúru SR za oprávnenú a zároveň povinnú zastupovať štát v predmetnej právnej veci, nakoľko došlo k zastaveniu trestného stíhania žalobcu, čo zákon pre vylúčenie Ministerstva vnútra SR v danej veci požaduje, okrem zamietnutia sťažnosti prokurátorom proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a tiež podanie obžaloby, ku ktorému nedošlo. Čo sa týka uplatneného nároku na trovy trestného konania, tak tieto už nenamietala, pretože dodatočne boli zo strany žalobcu preukázané. Čo sa týka nemajetkovej ujmy poukázala na druh a charakter rozhodnutia, ako aj na ďalšie okolnosti prípadu s tým, že táto nie je primeraná vo vzťahu k všetkému, čo sa udialo. Na margo rozhodnutia prokurátora o zastavení trestného stíhania poukázala na to, že časť vecí, ktoré pochádzali z trestnej činnosti tretích osôb bola pri domových prehliadkach a prehliadke iných priestorov a pozemkov nájdená. Navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť a v prípade, že z akéhokoľvek dôvodu bude, čo len z časti žalobe vyhovené, požiadala, aby lehota na plnenie bola určená dlhšie ako 15 dní, vzhľadom na komplikácie z dôvodu, že Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš zastupuje štát na úrovni okresu, a prípadné peňažné plnenie by poskytla Generálna prokuratúra SR. Ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. je potrebné kumulatívne naplniť aj vo vzťahu k podaniu obžaloby prokurátorom. Zastavenie trestného stíhania prokurátorom má obdobné procesné účinky ako oslobodenie súdom spod obžaloby, pritom pravidelne v obdobných veciach súdy nie sú žalované. Je zjavné kto urobil chybu vo veci, aké tam boli postupy, resp. neboli postupy. Vznesenie obvinenia je podmienkou preto, aby mohlo byť dokazovanie procesným spôsobom uplatňované v prípadnom konaní pred súdom, takže tam iná možnosť zo strany prokuratúra ani fakticky nebola. Tých 100 eur si to nesprávne vysvetlila, takže už ich nenamieta, ani to predbežné právne posúdenie súdom v tomto smere. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur uviedla, že sa jej javí ako privysoká. Čo sa týka rozhodnutia o zastavení trestného stíhania prokurátorom, vychádzala pri rozlišovaní písm. a) a písm. b) z toho, že tu skutok ako taký sa nestal, teda, že došlo k nejakému uvedeniu do omylu orgánu činnom v trestnom konaní. Trvala na to, že zákonné rozhodnutie je podľa písm. b) a nakoľko na strane obvineného v tom čase nebolo preukázané kumulatívne naplnenie zákona v zákonnej skutkovej podstate trestného činu, nie skutku ako takého. Stotožnil sa s tým, že v danom prípade nebola potreba vykonať dokazovanie.

Pri zisťovaní relevantného skutkového stavu sa súd spravoval nasledovnými úvahami.

Súd mal za nesporné všetky relevantné skutkové tvrdenia strán sporu, a to pre účinné nepopretie protistranou podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, resp. pre výslovnú zhodnosť skutkových tvrdení strán sporu, o ktorých súd nemal dôvodnú pochybnosť podľa § 186 ods. 2 CSP, a preto v tomto konaní nevykonával žiadne dokazovanie, ale tieto nesporné skutkové tvrdenia si osvojil ako zistený skutkový stav. Dokazovanie vo vzťahu k nesporným skutkovým tvrdeniam by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 Základných princípov CSP.) Za nesporné relevantné skutkové tvrdenia strán sporu súd považoval nasledovné skutkové tvrdenia. Dňa 20. 7. 2018 bolo v trestnom konaní vedenom pod ČVS : ORP-314/VYS-RK-2017 vyšetrovateľom PZ vydané uznesenie o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia žalobcovi, ktoré trestné stíhanie bolo voči jeho osobe vedené až do právoplatnosti uznesenia prokurátora o zastavení trestného stíhania zo 16. 10. 2019, č. k. : 1Pv 112/19/5505-59, ktorým bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Voči uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia z 20. 7. 2018 pritom žalobca podal sťažnosť, ktorá však bola prokurátorkou zamietnutá. V dôsledku trestného stíhania obvinenému (žalobcovi) vznikla majetková ujma (škoda) vo výške 1.684 eur, ktorá spočívala vo vynaložených trovách právneho zastúpenia advokátom JUDr. Jaroslavom Kokavcom vo výške 1.584 eur (v súvislosti s úkonmi trestného konania : prevzatie zastúpenia z 30. 8. 2018, vypracovanie a podanie sťažnosti z 30. 8. 2018, výsluch obvineného 23. 10. 2018, výsluch svedka 23. 10. 2018, výsluch svedka 23. 10. 2018, výsluch svedka 25. 10. 2018, výsluch svedka 25. 10. 2018, výsluch svedka 25. 10. 2018, výsluch svedka 5. 11. 2018, výsluch svedka 10. 12. 2018, výsluch svedka 11. 12. 2018, výsluch svedka 18. 12. 2018 a výsluch svedka 18. 12. 2018), a to na odmenu advokáta za uvedené právne úkony, príslušný režijný paušál k týmto úkonom, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času (podľa vyčíslenia na čl. 120 až 121), a tiež v (žalobcom) vynaložených nákladoch na pohonné hmoty v súvislosti s cestami uskutočnenými jeho motorovým vozidlom na cesty na uvedené výsluchy a cesty k jeho právnenému zástupcovi z miesta jeho trvalého pobytu v úhrne 300 km (vrátane príslušnej amortizácie motorového vozidla žalobcu súvisiacou s týmito cestami) spolu vo výške 100 eur. Trestným stíhaním však bola žalobcova spôsobená aj nemajetková ujma, nakoľko v rámci trestného stíhania boli vypočúvaní aj členovia jeho rodiny, vrátane vtedy maloletého dieťaťa, susedia a iné jemu blízke osoby, ktoré žalobcu dovtedy považovali za slušného človeka, boli mu odobraté vzorky biologického materiálu a odtlačky prstov, bola vykonaná domová prehliadka v jeho byte a v pivničných priestoroch, počas ktorej tiež boli mu lustrované bankové účty až hodín nemohol jesť a piť, a v písomných podaniach súvisiacich s trestným konaním sa objavili viaceré nepravdivé údaje o osobe žalobcu, ktoré sa dotkli jeho dobrého mena ako napr. že má záľubu v nákupe a predaji strelných zbraní, v dôsledku čoho došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti jeho osoby v spoločnosti, narušeniu rodinného života, sťaženia jeho obvyklého spôsobu života, narušeniu fyzickej integrity, práva na súkromie a nedotknuteľnosť obydlia, ako aj v zásahu do jeho dobrého mena.

Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledovných hmotnoprávných ustanovení.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinného od 1. 1. 2013, ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>, koná v mene štátu

- a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,1) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,2) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>
- b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru,3) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a
 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,
- c) Ministerstvo financií Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní spôsobil škodu vyšetrovateľ finančnej správy alebo poverený pracovník finančnej správy,3) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a
 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
 2. vyšetrovateľ finančnej správy alebo poverený pracovník finančnej správy nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.
- d) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu,
- e) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak v dôsledku nesprávneho prebratia smernice Európskej únie alebo ak v dôsledku nedodržania lehoty určenej na jej prebratie vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy,
- f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu4) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,
- g) Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ním vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jeho nesprávnym úradným postupom,
- h) Národná banka Slovenska, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,
- i) verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,
- j) Národná rada Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,
- k) Súdna rada Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom,
- l) Úrad pre reguláciu sieťových odvetví, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ním vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jeho nesprávnym úradným postupom,
- m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadost'^m) s príslušným orgánom podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>> a 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu sa súd riadil nasledovnými úvahami.

V predmetnej veci sa žalobca domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené v trestnom konaní nezákonným začatím a vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Poukázal na to, že uznesením vyšetrovateľa PZ o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia voči jeho osobe a následným zamietnutím jeho sťažnosti voči tomuto uzneseniu prokurátorom došlo k nezákonnému začatiu a vedeniu trestného stíhania vzhľadom na to, že neskôr bolo trestné stíhanie právoplatne zastavené uznesením prokurátora z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

S námietkou žalovanej, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom oprávneným konať v mene žalovanej, ale že týmto orgánom je Ministerstvo vnútra SR, pri ktorej žalovaná poukazovala na § 4 ods. 1 písm. b) bodu 1. zákona o zodpovednosti za škodu, a ktorú oprela o argumentáciu, že obvinenie vznášal vyšetrovateľ PZ, a hoci prokurátorka uznesením zamietla jeho sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, v tejto trestnej veci nikdy nedošlo k podaniu obžaloby (poukazujúc pritom tiež na prípis tunajšieho súdu napísaný v inej veci vedenej pod sp. zn. : 11C/20/2017 z 11. 10. 2017, ktorý žalovaná priložila k svojim písomným vyjadreniam a ktorý obsahoval argumentáciu sudcu, že v predmetnej veci prokurátor síce zamietol sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia, avšak obžalobu nepodal a nakoľko neboli tak kumulatívne splnené obidve podmienky, ktoré by odôvodňovali

konanie súdu s Generálnou prokuratúrou SR usúdil, že je potrebné pokračovať s Ministerstvom vnútra SR) tunajší súd (v tejto veci) nemôže súhlasiť, a to práve s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu, na ktoré sa odvolávala aj žalovaná (resp. sudca vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. : 11C/20/2017), a to preto, že ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu vyžaduje preto, aby orgánom konajúcim v mene štátu bolo Ministerstvo vnútra SR boli kumulatívne splnené tri podmienky (túto kumulatívnu vyjadruje zákon opakovaným použitím spojky „a“) : 1.) škodu v trestnom konaní spôsobil vyšetrovateľ PZ, resp. poverený príslušník PZ, 2.) prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ, resp. povereného príslušníka PZ, a 3.) (prokurátor) nepodal v trestnej veci obžalobu na súd. V predmetnej trestnej veci pritom bola splnená prvá podmienka vyplývajúca z § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu, a to, že škodu (spolu) spôsobil vyšetrovateľ PZ, keď vydal uznesenie o vznesení obvinenia voči obvinenému (žalobcovi), avšak už nebola splnená aj ďalšia kumulatívne vyžadovaná podmienka uvedená v § 4 ods. 1 písm. b) bodu 1. zákona o zodpovednosti za škodu, a to podmienka, že „prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ“, pretože v danom prípade prokurátor zamietol sťažnosť voči uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia. Len na okraj súd v tejto súvislosti dodáva, že v predmetnej trestnej veci bola splnená tretia podmienka, ktorej kumulatívne splnenie vyžaduje ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu, a to, že prokurátor nepodal v trestnej veci obžalobu na príslušný súd, čo už je však irelevantná okolnosť (vzhľadom na to, že nebola splnená druhá podmienka vyplývajúca z § 4 písm. b) bodu 1. zákona o zodpovednosti za škodu.) Vzhľadom na nespĺnenie tejto druhej podmienky, teda pre absenciu kumulatívneho naplnenia všetkých troch podmienok vyplývajúcich z ust. § 4 ods. 1 písm. b) bodu 1. zákona o zodpovednosti za škodu, ktorých naplnenie je potrebné preto, aby mohlo vo veci náhrady škody a nemajetkovej ujmy konať v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, tak súd musel dospieť k záveru, že v danej veci nemôže Ministerstvo vnútra SR konať ako orgán v mene žalovanej. Teda okolnosť, že vo veci nebola podaná obžaloba nie je relevantná a ani sa nemožno stotožniť s odôvodnením sudcu vo veci vedenej pod sp. zn. : 11C/20/2017, že iba kumulatívne splnenie podmienky nezamietnutia sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a nepodania obžaloby na súd odôvodňuje konanie súdu s Generálnou prokuratúrou SR, pretože skutočnosť absencie kumulatívneho splnenia týchto podmienok (správne) vedie k záveru o nemožnosti zastupovania štátu Ministerstva vnútra SR, a nie k neodôvodneniu konania s Generálnou prokuratúrou SR. Uvedený názor má aj svoje opodstatnenie aj preto, že ak prokurátor zamietol sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ktoré neskôr bolo považované za nezákonné, prispel tak objektívne (spolu s vyšetrovateľom PZ, ktorý nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia vydal) k začatiu a pokračovaniu v nezákonnom trestnom konaní, a nemôže sa zbaviť zodpovednosti s poukazom, že neskôr nepodal obžalobu. Vzhľadom na záver, že Ministerstvo vnútra SR (v zmysle vyššie uvedeného výkladu) nemohlo byť orgánom konajúcim v mene žalovanej v tejto veci, pričom súčasne bolo (pre účely tohto konania) potrebné identifikovať orgán, ktorý by mal v mene žalovanej Slovenskej republiky konať a škodu, resp. nemajetkovú ujmu žalobcovi (spolu) spôsobil (okrem vyšetrovateľa PZ) aj prokuratúra, bolo tak možné v súlade s § 4 ods. 1 písm. f) zákona o zodpovednosti za škodu považovať Generálnu prokuratúru SR za orgán oprávnený konať v mene štátu v tejto veci. Záver o (spolu) spôsobení škody, resp. nemajetkovej ujmy zo strany prokuratúrou však vyplýva nielen zo skutočnosti, že dozorový prokurátor zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia, ale aj z toho, že podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, pričom tento je pri výkone oprávnený dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie, vyžadovať od vyšetrovateľa PZ, resp. povereného príslušníka PZ správy, osobne vykonať úkon policajta, zrušiť ex offo nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutie policajta, ktoré môže nahradiť vlastným rozhodnutím, k čomu však ani pri následnom vedení trestného stíhania voči obvinenému (po zamietnutí sťažnosti prokurátorkou) nedošlo, hoci prokurátor bol na takýto postup povinný ex offo. Teda v tomto prípade možno mať za to, že škodu, resp. nemajetkovú ujmu spoluspôsobili vyšetrovateľ PZ a prokuratúra, a len preto, že neboli naplnené kumulatívne stanovené podmienky vyplývajúce z § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu, neboli tým dané predpoklady pre vznik oprávnenia konať v mene štátu v osobe Ministerstva vnútra SR. Ale vzhľadom na to, že škoda, resp. nemajetková ujma bola spôsobená (aj) prokuratúrou, bola tak podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona o zodpovednosti za škodu oprávnená v mene štátu konať Generálna prokuratúra SR. Vzhľadom na to, že príkaz na domovú prehliadku bol vydaný sudcom pre prípravné konanie, dalo by sa tu síce uvažovať aj o čiastočnom spolupôsobení škody, resp. nemajetkovej ujmy aj zo strany súdu (podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona o zodpovednosti za škodu), čo by v zmysle tohto ustanovenia tiež zakladalo oprávnenie konať v mene štátu aj Ministerstvu spravodlivosti SR (okrem Generálnej prokuratúry SR), avšak vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. m) zákona o zodpovednosti

za škodu, podľa ktorého ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci, orgánom oprávneným konať v mene štátu je ten z orgánov uvedených v § 4 ods. 1 písm. a) až l) zákona o zodpovednosti za škodu, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku, a keďže táto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná len na Generálnej prokuratúre SR (a nie aj na Ministerstve spravodlivosti SR) je tak orgánom príslušným konať v mene žalovanej podľa § 4 ods. 1 písm. m) zákona o zodpovednosti za škodu len Generálna prokuratúra SR (predchádzajúce podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstve vnútra SR je v tomto prípade z tohto hľadiska irelevantné, pretože ako už bolo uvedené Ministerstvo vnútra SR nebolo v tejto veci oprávnené konať v mene žalovanej.) V tomto prípade teda nejde ani o situáciu keď nemožno príslušný orgán, ktorý má konať v mene štátu určiť (podľa § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu), a preto neprichádzala do úvahy ani aplikácia ust. § 4 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu, kedy by v takýchto prípadoch malo konať v mene Slovenskej republiky Ministerstvo spravodlivosti SR (avšak to nakoniec ani nebolo predmetom žiadnej námietky zo strany žalovanej.) Nakoniec, nemožno nespomenúť, že ani Generálna prokuratúra SR pri predbežnom prerokovaní nároku (na rozdiel od Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš v tomto konaní) nespochybnila svoje oprávnenie konať v mene žalovanej.

Len na okraj súd uvádza, že otázkou osobitnej miestnej príslušnosti (§ 19 písm. b) CSP) v rámci tohto konania o náhrade škody sa v súlade s § 41 CSP vôbec nezaoberal, nakoľko k takémuto preskúmaniu môže dôjsť iba na základe námietky žalovaného, uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patril, pričom v tomto prípade žalovaná až do vyhlásenia rozhodnutia v tejto veci takúto námietku nevzniesla.

K právnenému posúdeniu veci samej súd uvádza, že žalobca sa domáhal náhrady škody (majetkovej ujmy) spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia advokátom JUDr. Jaroslavom Kokavcom v predmetnom trestnom konaní, ako aj náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených (žalobcom) nákladoch na pohonné hmoty v súvislosti s cestami, ktoré si vyžiadalo toto trestné konanie, ako aj škody (v súvislosti s týmito cestami) spočívajúcej v zodpovedajúcej amortizácii vozidla žalobcu, a tiež sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej mu narušením jeho obvyklého spôsobu života, fyzickej integrity, zásahom do jeho práv na súkromie a nedotknuteľnosti obydľia, dobrého mena, narušením jeho rodinných vzťahov, znížením dôstojnosti a vážnosti jeho osoby v spoločnosti, ku ktorým následkom došlo v dôsledku nezákonného začatia a následného vedenia trestného stíhania (s poukazom na to, že táto nezákonnosť vyplynula zo skutočnosti, že predmetné trestné stíhanie bolo neskôr právoplatne zastavené uznesením prokurátora o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.)

Nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobených začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa skončilo zastavením trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu (zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov) a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. v znení neskorších predpisov. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu totiž zodpovedá, aby každá majetková a nemajetková ujma spôsobená (objektívne) nesprávnym, res. nezákonným zásahom štátu voči fyzickej osobe, bola odčinená. Zákon o zodpovednosti za škodu tento nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa následne skončilo zastavením trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad spáchania trestného činu obvineným síce výslovne neupravuje, avšak pri jeho posúdení sa vychádza z analogického výkladu najbližšej právnej úpravy, a to úpravy nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a teda nie z právnej úpravy zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Rozhodujúcim ukazovateľom opodstatnenosti, resp. zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Ak totiž došlo k zastaveniu trestného stíhania obvineného z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (napr. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom alebo že skutok sa nestal, resp. ho nespáchal obvinený a pod.), teda keď dodatočne vyšla najavo (objektívna) nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia, tak treba vychádzať z toho, že trestné stíhanie nemalo byť ani začaté a vedené a uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vydané. Ten, voči komu bolo zastavené trestné stíhanie z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu z jeho strany má (pri splnení ďalších zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu) právo na náhradu škody a

nemajetkovej ujmy spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia voči jeho osobe a následným nezákonným vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Zákon o zodpovednosti za škodu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa štát nemôže zbaviť, a preto nie je správne posudzovať v takomto konaní správnosť rozhodovania orgánov štátu z hľadiska, či pri svojom rozhodovaní zavinene porušili právnu povinnosť. Tieto skutočnosti môžu byť predmetom iných konaní, ktoré sa však netýkajú vzťahu žalobcu a štátu, ktorý je predmetom tohto konania. I keď vo všeobecnosti jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (ktorá právna úprava má byť na základe analógie ako najbližšia právna úprava na tento prípad aplikovaná) je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, resp. nemajetková ujma (§ 6 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu), treba aj z hľadiska posudzovania splnenia tejto podmienky vychádzať zo zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu, ktorému zodpovedá to, aby každá škoda a nemajetková ujma spôsobená nesprávnym, resp. nezákonným zásahom štátu bola odčinená, a preto rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že nebol naplnený predpoklad, že trestný čin spáchal obvinený, pričom skutočnosť, že nedošlo k formálnemu zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa vznieslo obvinenie a začalo trestné stíhanie na tom nič nemení (viď aj nález Ústavného súdu SR zo 7. 7. 2016, sp. zn. : I. ÚS 320/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 4NCdo 15/2019, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako R 37/2014, ako aj následné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 30. 1. 2011, sp. zn. : 4Cdo 54/2011, z 12. 12. 2012, sp. zn. : 7Cdo 145/2019, z 19. 6. 2013, sp. zn. : 7Cdo 87/2012, z 19. 2. 2014, sp. zn. : 7Cdo 27/2012 a z 21. 11. 2018 sp. zn. : 4Cdo/66/2018.) Prvý predpoklad zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (ktorá právna úprava sa má v zmysle analógie na tento prípad aplikovať), t.j. existencia právoplatného nezákonného rozhodnutia (ktoré bolo zrušené pre jeho nezákonnosť), t.j. uznesenia o vznesení obvinenia, teda bol v tomto prípade naplnený. V tomto prípade tiež bola splnená podmienka využitia riadneho opravného prostriedku voči nezákonnému uzneseniu (o vznesení obvinenia), a to podaním sťažnosti (žalobcom), o ktorej bolo rozhodnuté prokurátorkou tak, že táto sťažnosť bola zamietnutá (§ 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu.)

Argumentácia žalovanej, že prokurátor v predmetnej trestnej veci nepodal obžalobu na súd je nedôvodná, pretože predmetom tohto konania je škoda a nemajetková ujma, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi za obdobie od začatia trestného stíhania a jeho následného vedenia až do právoplatného zastavenia trestného stíhania prokurátorom v štádiu prípravného konania (teda ešte pred prípadným rozhodnutím prokurátora o podaní obžaloby na súd.) Argumentácia žalovanej, že musí byť splnená aj podmienka podania obžaloby, preto aby sa mohol žalobca domáhať nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonným začatím a vedením trestného stíhania by tak bola v prípravnom konaní úplne vylúčená.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej z dupliky (v spojení s jej argumentáciou z vyjadrenia k žalobe, kde odkázala na obsah prípisu Generálnej prokuratúry SR z 11. 1. 2021, č. k. : VI/4 Gc 161/20-1000-8), ktorá spočívala v poukaze na nález Ústavného súdu SR z 13. 11. 2013, sp. zn. : „ÚS 163/2013“ (správne zrejme malo byť II. ÚS 163/2013 - poznámka súdu), rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 7. 2008, sp. zn. : 3 Cdo 201/2007 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike, sťažnosť č. 57404/08 (viď bližšie v časti týkajúcej sa obsahu vyjadrenia k žalobe a repliky), tak súd uvádza, že od publikovania (vyššie uvedeného) judikátu R 37/2014 (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. : 4MCdo 15/2009) sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila, a to v tom zmysle, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že sa nenaplnil predpoklad, že obvinený spáchal trestný čin alebo ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, je potrebné vychádzať z toho, že fyzická osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie voči nej nemalo byť začaté a nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tunajší súd pripúšťa, že v minulosti (ako aj vyplýva z obsahu rozhodnutia ústavného súdu a najvyššieho súdu uvedeného vo vyjadrení k žalobe, resp. v duplike žalovanej) bola rozhodovacia prax rozdielna, avšak uvedené rozhodnutia boli prekonané neskôr ustálenou súdnou praxou Najvyššieho súdu SR, a to počnúc judikátom R 37/2014, resp. nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 320/2016 zo 7. 7. 2016, s ktorých závermi (ako už bolo uvedené vyššie) sa tunajší súd stotožňuje. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. : II. ÚS 163/2013 z 13. 11. 2013 bol prekonaný neskorším rozhodnutím

Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 320/2016 zo 7. 7. 2016, ako aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. : I. ÚS 540/2016, resp. I. ÚS 395/2016. Osobitne, pokiaľ ide o rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov voči Českej republike, kde sa uvádza veta, že samotná skutočnosť, že sťažovateľ bol zbavený viny sama o sebe ešte neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné, tunajší súd uvádza, že napriek tomu, že neexistuje v súčasnosti žiadne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, resp. Ústavného súdu SR, ktoré by sa výslovne s právnou argumentáciou vyplývajúcou z tohto rozhodnutia ESLP vyporiadavalo, odkazuje v tomto smere aspoň na rozhodovaciu prax odvolacích súdov (vrátane rozhodnutia tunajšieho odvolacieho súdu sp. zn. : 10Co/37/2021 z 30. 4. 2021), s ktorou sa stotožňuje, a v zmysle, ktorej sa vo veci Lavrechov voči ČR jednalo o odlišné skutkové a právne okolnosti, kedy išlo o záujem štátu na riadnom trestnom stíhaní, a v tejto súvislosti o prepadnutie peňažnej záruky v prospech štátu pre marenie trestného konania útekom do zahraničia a následným vyhýbaním sa nariadeným pojednávaniam v trestnej veci, a hoci v tomto trestnom konaní došlo k oslobodeniu obvineného spod obžaloby ESLP túto vetu vyslovil len v súvislosti so spojením medzi prepadnutím peňažnej záruky a výsledkom trestného konania v podobe oslobodenia spod obžaloby. Táto z kontextu vytrhnutá veta len zdanlivo evokuje podobnosť riešenej problematiky s problematikou v prospech žalovanej v tejto civilnej veci, pretože prepadnutie peňažnej záruky, napriek oslobodeniu spod obžaloby, súviselo so zavineným konaním sťažovateľa, ktorý nerešpektoval rozhodnutie v prebiehajúcom trestnom konaní, čím bola pripustená zo strany ESLP zákonnosť dielčích rozhodnutí, resp. opatrení v rámci trestného konania, pokiaľ by ich prijatie obvinení maril. Zo strany žalobcu v tejto veci nedošlo k žiadnemu zavinenému porušeniu právnej povinnosti, preto tieto prípady nemožno porovnávať.

Prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu (protiprávne konanie - nezákonné začatie a vedenie trestného stíhania voči žalobcovi) tak bol naplnený.

Pokiaľ ide o druhý predpoklad vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu (existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy), tak pokiaľ ide o existenciu škody (ako majetkovej ujmy) v úhrnnej výške 1.684 eur tento predpoklad bol naplnený (zistený), pretože ako pokiaľ ide o účelné trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 1.584 eur, ktoré žalobca vynaložil (zaplatil) svojmu obhajcovi, advokátovi JUDr. Jaroslavovi Kokavcovi v súvislosti s (v replike a jej prílohe konkretizovanými) úkonmi právnej pomoci, tak aj pokiaľ ide o náklady žalobcu (nie jeho zástupcu, ako si to nesprávne vo vyjadrení k žalobe vyložila žalovaná) na pohonné hmoty vynaložené v súvislosti s cestami (žalobcu, nie jeho zástupcu) na úkony trestného konania a príslušnú (v súvislosti s týmito cestami) amortizáciu vozidla (žalobcu, nie jeho zástupcu) v úhrnnej výške 100 eur, žalovaný rozhodujúce skutkové tvrdenia, na základe ktorých si žalobca uplatnil tento nárok na náhradu škody vo výške 1.684 eur nepoprel, a preto bolo možné mať tieto skutkové tvrdenia za nesporné (podľa § 151 CSP), čím tak vo vzťahu k nim nebolo potrebné vykonávať žiadne dokazovania (zásada hospodárnosti konania - článok 17. Základných princípov CSP.) Vo vyjadrení k žalobe totiž žalovaná len uviedla, že pre nedostatočne rozvinuté skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne úkonov trov právneho zastúpenia v súvislosti, s ktorými si uplatňoval nárok na náhradu trov právneho zastúpenia sa objektívne nemá k čomu vyjadriť, z čoho vyplýva, že sa v tomto smere vo vyjadrení k žalobe ani nijako nevyjadrila, a teda účinne nepoprela tieto skutkové tvrdenia žalobcu (§ 151 ods. 2 CSP.) A keďže následne žalobca v replike tieto skutkové tvrdenia dodatočne konkretizoval a žalovaná sa k nim v duplike už nevyjadrila (a ani na pojednávaní 10. 2. 2022 ich nerozporovala) bolo ich tak možné mať za nesporné (podľa § 151 CSP.) Takisto pokiaľ ide o uvedené náklady na pohonné hmoty (a amortizáciu vozidla) v súvislosti s cestami motorovým vozidlom žalobcu na niektoré úkony trestného konania treba povedať, že žalovaná sa vo vyjadrení k žalobe vyjadrila len tak, že namieta amortizáciu vozidla v sume 100 eur, pretože amortizácia motorového vozidla zástupcu je zohľadnená už v inštitúte trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, avšak keďže išlo zjavne zo strany žalovanej o nepochopenie, že žalobca hovorí o amortizácii svojho motorového vozidla ako formy jeho škody, ktorá nesúvisí a ani nebola zahrnutá žalobcom do trov právneho zastúpenia, a že tiež nielen amortizácia, ale aj náklady žalobcu na pohonné hmoty pre jeho motorové vozidlo na uvedené úkony trestného konania sú zahrnuté do sumy 100 eur, čím tak (keďže v duplike sa žalovaná k amortizácii už vôbec nevyjadrila, ako aj vzhľadom na jej vyjadrenia z pojednávania 10. 2. 2022, kde tieto náklady nerozporovala) bolo takisto možné mať za nesporné aj skutkové tvrdenia žalobcu o jeho nákladoch na pohonné hmoty a o amortizácii motorového vozidla, a preto ani vo vzťahu k týmto skutkovým tvrdeniam nebolo potrebné vykonávať dokazovanie. Obdobne, pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu žalobcu, tak keďže žalovaná ani vo vyjadrení k žalobe (aj s prihliadnutím na obsah prípisu Generálnej prokuratúry SR k žiadosti žalobcu o predbežné prejednanie nároku, na ktorého obsah vo svojom vyjadrení k žalobe

odkazovala) a ani v duplike účinne nepoprela skutkové tvrdenia žalobcu (zo žaloby a repliky), ktorými tento odôvodňoval uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bolo ich možné mať za nesporné (podľa § 151 CSP) a nebolo potrebné vo vzťahu k nim vykonávať žiadne dokazovanie. Následne súd v súvislosti s právnym posúdením týchto nesporných skutkových tvrdení žalobcu uvádza, že v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona o zodpovednosti za škodu nie je možné na žalobcu uvaliť nesplniteľné dôkazné bremeno a učiniť tak jeho ústavou zakotvené právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci iluzórnym, a preto v situácii, keď žalobca nie je schopný presne určiť (tvrdiť) a preukázať výšku škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej mu pri výkone verejnej moci, pričom však (aspoň) tvrdí a preukáže, že mu takáto škoda, resp. nemajetková ujma vznikla (t.j. aspoň základ škody, resp. nemajetkovej ujmy), nemôže súd rozhodnúť, že mu preto táto škoda, resp. nemajetková ujma nebude vôbec uhradená alebo že medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmu nie je daná príčinná súvislosť, tak ako by k takému záveru inak súd dospel v konaní o náhradu škody medzi dvoma osobami súkromnoprávnej povahy. Súd totiž musí (v konaní o zodpovednosti štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu určiť) výšku náhrady za vzniknutú škodu a nemajetkovú ujmu podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 4Cdo 125/2019 z 27. 8. 2019, resp. aj predchádzajúci nález Ústavného súdu ČR z 24. 7. 2014, sp. zn. : II. ÚS 1430/2013.) V predmetnej veci mal pritom tunajší súd za to, že žalobca aspoň tvrdil (a keďže tieto tvrdenia neboli pre nepopretie protistranou nesporné a nemuseli sa preto dokazovať) aj preukázal (aspoň) základ nemajetkovej ujmy v súvislosti s ktorou si uplatňoval nárok na jej náhradu. Žalobca síce netvrdil a nepreukázal (resp. nebolo nesporné pre nepopretie protistranou) aj skutkové tvrdenia odôvodňujúce konkrétnu výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy, ale to (v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom) ani nebolo potrebné a súd v snahe neurobiť ústavné právo žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci iluzórnym nezamietol preto (iba z tohto dôvodu) jeho žalobu v časti, kde si uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (pre neunesenie bremena tvrdenia, resp. dôkazného bremena), ale určil výšku náhrady za nemajetkovú ujmu podľa spravodlivého uváženia jednotlivých okolností prípadu. Len na okraj súd dodáva, že vo vzťahu k náhrade škody nebolo potrebné tento právny názor aplikovať, pretože tam žalobca tvrdil (a na základe nespornosti tieto skutkové tvrdenia boli považované za nesporné), že všetky skutočnosti potrebné pre záver o výške náhrady škody. Z nesporných skutočností, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie a následne do právoplatného zastavenia trestného stíhania vedené trestné stíhanie, v rámci ktorého boli vypočutí aj členovia jeho rodiny, vrátane vtedy maloletého dieťaťa, susedia a iné žalobcovi blízke osoby, že mu boli odobraté vzorky biologického materiálu, odtlačky prstov, vykonaná domová prehliadka v jeho byte a pivničných priestoroch, boli mu lustrované bankové účty a vo viacerých podaniach v trestnom konaní boli o ňom uvedené nepravdivé skutočnosti, ktoré sa dotkli jeho cti ako napr. že má záľubu v nákupe a predaji strelných zbraní mal súd za zistený aspoň základ nemajetkovej ujmy tvrdenej žalobcom, spočívajúcej v znížení dôstojnosti a vážnosti jeho osoby v spoločnosti, v narušení jeho rodinného života, sťažení jeho obvyklého života, narušení jeho fyzickej integrity a zásahu do práva na súkromie, nedotknuteľnosti obydli a do jeho cti. Následne súd (majúc zistený aspoň základ tejto nemajetkovej ujmy) pristúpil k určeniu výšky náhrady za nemajetkovú ujmu spravodlivo uvážiac pritom jednotlivé okolnosti prípadu, kedy podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu prihliadol na osobu poškodeného (vo vzťahu ku ktorej žiadna zo strán sporu neuvádzala, že by predtým nebola bezúhonnou osobou), závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy (ktorej základ bol opísaný vyššie) a okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo (t.j. keď trestné stíhanie bolo právoplatne zastavené z dôvodu, že stíhaný skutok od počiatku nebol trestným činom, čím možno mať za to, že nemohlo ísť o nedostatky v zisťovaní skutkového stavu, ale výlučne chybu v právnom posúdení, ktorá tu tak bolo od počiatku - v tejto súvislosti súd poukazuje na to, že bol viazaný výrokovou časťou právoplatného uznesenia prokurátora o zastavení trestného stíhania, v ktorej je jednoznačne uvedené, že k zastaveniu trestného stíhania došlo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom, ktorá viazanosť analogicky vyplýva aj zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 6 Cdo/250/2020), pričom (okrem tohto, že dospel k presvedčeniu, že v tomto prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadosťučinením pre žalobcu, ale že je na mieste, priznanie peňažnej satisfakcie za túto nemajetkovú ujmu), za súčasného rešpektovania limitov vyplývajúcich z § 17 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu (daných zákonom č. 574/2017 - o obetiach trestných činov), priznal mu podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu peňažnú satisfakciu (náhradu) za túto utrpenú nemajetkovú ujmu vo výške 1.000 eur.

Za nespornú mal však súd aj tretí predpoklad vzniku zodpovednosti štátu, a to príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou, resp. nemajetkovou ujmu a nezákonným začatím a vedením trestného stíhania,

keďže ani túto príčinnú súvislosť tvrdenú žalobcom žalovaná nepoprela (§ 151 CSP), a keďže je súčasne aj nepochybné, že trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, resp. náklady žalobcu na pohonné hmoty a amortizáciu vozidla v súvislosti s účasťou na úkonoch trestného konania, resp. žalobcom tvrdená a nesporná nemajetková ujma spočívajúca v sťažení obvyklého života, narušení rodinného života, zníženia dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, zásahu do fyzickej integrity, práva na súkromie, obydlia a dobrého mena mohli nastať len v dôsledku tohto nezákonného trestného konania.

Pokiaľ ide o osobitný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý si žalobca uplatnil v súvislosti s podľa neho neprimerane dlho trvajúcim trestným konaním, ktoré trvalo od vydania (doručenia) uznesenia o vznesení obvinenia z 20. 7. 2018 do právoplatného rozhodnutia prokurátora o zastavení trestného stíhania zo 16. 10. 2019, treba povedať, že vo vzťahu k tomuto jeden a štvrt' roka trvajúcemu obdobiu (teda nie vyše dvoch rokov trvajúcemu, ako to nesprávne uviedol žalobca) ide o otázku, pri ktorej posúdení môže civilný súd vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa PZ, resp. povereného príslušníka PZ prokurátorom (viď § 9 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu), a keďže v tomto konaní nebola žiadnou zo strán sporu ani len tvrdená (nieto ešte preukázaná) existencia takéhoto výsledku vybavenia žiadosti, civilný súd si sám nemohol urobiť záver o tom, či rok a štvrt' trvajúce trestné konanie (ktoré nebolo spojené s jeho väzbou) bolo alebo nebolo neprimerane dlhé v takej miere, aby zakladalo nárok žalobcu na náhradu takejto nemajetkovej ujmy. Súd teda nemohol vo vzťahu k tomuto uplatnenému nároku žalobe vyhovieť pre neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena (ani čo do základu tejto nemajetkovej ujmy.)

Pokiaľ ide o uplatnený nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z uplatnenej sumy 5.684 eur od 13. 1. 2021 do zaplatenia, tak súd predovšetkým uvádza, že nemohol priznať žalobcovi uplatnený nárok na úroky z omeškania z priznanej peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu, nakoľko nárok na úroky z omeškania v prípade náhrady nemajetkovej ujmy vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia (uplynutím takto určenej lehoty plnenia, kedy sa dlžník dostane do omeškania - viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. 3. 2012, sp. zn. : 6 Cdo 185/2011.) Súd preto mohol priznať podľa § 517 ods. 2 OZ žalobcovi nárok na úroky z omeškania iba z priznanej výšky náhrady škody vo výške 1.684 eur, a nie aj zo sumy náhrady za nemajetkovú ujmu, teda ani z priznanej výšky náhrady za nemajetkovú ujmu v sume 1.000 eur, a preto žalobu v tejto časti zamietol. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania zo sumy priznanej náhrady škody vo výške 1.684 eur od žalobcom uplatneného dátumu (11. 1. 2021), nakoľko viazaný rozsahom jeho návrhu (podľa § 216 CSP) mal za to, že by síce mohol mať nárok na úroky z omeškania už odo dňa nasledujúceho po dátume, kedy žalovaná prvýkrát dostala jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (výzvu na plnenie podľa § 563 OZ), k čomu ako vyplýva z odpovede Generálnej prokuratúry SR došlo preukázateľne (najneskôr) 7. 10. 2020, čím by tak mohol mať podľa § 563 OZ nárok na úroky z omeškania už od 8. 10. 2020, avšak keďže si uplatňoval nárok až od 11. 1. 2021, tak súd viazaný rozsahom jeho návrhu mohol priznať nárok na úroky z omeškania len od požadovaného dňa 11. 1. 2021 (do zaplatenia.) Pokiaľ ide o uplatnenú sadzbu úrokov z omeškania (5 % ročne), tak vzhľadom na to, že táto bola v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, o 5 % bodov vyššia ako základná úroková sadzba C. platná k začatiu omeškania (8. 10. 2020), súd mu podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov priznal úroky z omeškania v uplatnenej úrokovej sadzbe 5 % ročne.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov konania, tak súd s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. : II. ÚS 399/2019 z 15. 4. 2020 (ako aj na rozhodnutie tunajšieho odvolacieho súdu, ktorým bol tunajší súd viazaný v inej právnej veci sp. zn. : 10Co/68/2020 z 31. 3. 2021), s ktorých závermi sa tunajší súd stotožňuje uvádza, že ani nová procesná úprava (CSP) nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nároku na náhradu trov konania v prípade, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu, a to v zásade v zhode ako podľa doterajšej úpravy (OSP), pričom za plne úspešného vo veci samej je tak možné mať pre účely náhrady trov tohto konania žalobcu, keďže v tomto prípade v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu a keďže v časti uplatneného nároku na náhradu škody bol žalobca plne úspešný v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Preto súd podľa § 262 ods. 1 CSP zaviazal žalovanú na náhradu trov konania v prospech žalobcu v plnom rozsahu a súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.